

Роздуми над словом

Нестор Чир

"Минає день, минає день, минає день!

А де ж мій сад божественних пісень?"

Ліна Костенко

Минає день, минає день... І так щодень.

І так роками без божественних пісень.

За ними — труд незмірно довгих праепох,

І міріади з пересердя скрушних "ох!".

І я запитую: о пані, де ж той пень,

Коли воскреснем від божественних пісень,

Коли не будуть люди морщити чоло

З лихої долі, а не з того, що було?

Коли Вкраїна заврожаїться в жнивах

Не скам'яніла в колотнечах, а жива,

І люди душами торкнуться до зірок,

Й Григорій Савич встане гордо, як пророк?..

...Та ба... витаєм в емпіреях, чиним блуд,

Йдемо крізь час, де полишаєм злість і бруд,

Скликаєм лови на пророчії слова —

А там хай після нас і не росте трава.

Нам часто байдуже, коли це промине,

І хто нас любить, ну, а хто всякчас кляне,

Хто верховодить, запанівши до зубів,

І хто світлицю перетворює на хлів.

Отак, в шлею запрягши душу, день у день

Ми тягнем воза без божественних пісень,

Від чого серце опускається до ніг,

І ми новий щоразу орем переліг.

І навіть Бог в терпкій буденності щодень

Пита: а де ж ваш сад божественних пісень?